

ΤΟ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1108)

δηλώθη εργατωρό άρνάνα κ' ατή...
 -Γελάδα !... φώναξε ό κατηγορούμενος.
 Τόν κατηγορήσε και ή Άθηνάια, ή λιανή, τού δημοσίου υπάλληλου ή κυρία.
 -Κατόια ! Ξαναρόναξε άγανακτισμένος ό κατηγορούμενος.
 -Πάψε, κατηγορούμενε ! τό φώναξε άσπρηά ό πρόεδρος. Ύβρι-
 ζεις τούς μάτυρας, τό Ξέρεις ;
 -Όχι, κυρία πρόεδρε. Ή γλώσσα τού επαγγελματός μου εινε ατή.
 Ποιό άγαθό κ' ήμερο πράμα από τη γελάδα, ύπόχει, κύρια πρόεδρε ;
 -Ετσι εινε, δέν σου λέω...
 -Δέν εινε άφέλημα και ή κατόια, ή προβατίνα ;...
 -Είνε.
 -Τότε, νά πη κανείς και για τη Μαρίτσα πώς εινε άρνι τού γαλα-
 πτος, βρισά εινε κ' ατή ;...
 -Όχι ό χαρακτηριστός, άλλα ή παύξις εινε ύβριστική.
 -Ποιά παύξις ; Εγώ ό φτωχός καμιά παύξι δέν τής Ξανα !...
 Μακάρι.....

-Τό σφάγιομα τό Ξεανε ;...
 -Μάλιστα, κύρια πρόεδρε, αέ τοτό ειχα δικη. Ειδικός, μάννα ει-
 μια γι' αυτό !... Ζωέμιτος εδώ και τριαντατιύ χρόνια !... Μπορώ,
 χωρίς να λαβήσω, μέ τό μάτι μόνο, νά σου πώ πόσο ζυγίζει κάθε σφα-
 χτό, εδώ και πενήντα μέτρα, χωρίς να τό πάσω, ντιπ -κατανίσι, στό
 χέρια μου ! Άλλά τό άρνάνα φαίνεται. Πράμα τρυφερό, σαν γαλατά-
 κη, σαν τό κροί τό νερό ! Γάλα στάζει από τη μήτη του. Πώς νά τό
 πώ ; Γελάδα ή προβατίνα νά τό πώ ; Άρνάνα τού γαλατός εινε. Γάλα
 μωρίζουνε τά γνάτια του... Καί σ' έτσι, πρόεδρέ μου, δέν θά τλήγες ;
 Δέν ήχω δικη τώρα ;...
 -Άλλά δέν θά ειχε δικη φαίνεται, γιατί τό δικαστήριό άλλες ιδέες
 ειχε γιά τις άγγελίδες και τ' άρνά, και τόν έβαλε επί έξευρώσει άνώ
 μήνες φυλάκι, Ξεγαροαστιάν προς φραγμασίς πενήντα τήν ήμεράν. Χί-
 λιεσ δραχμές γιά ψυχική άδίκη και τά Ξεδοα...
 -Μωρέ μ' έ γ δ α ρ α ν ! ειτε ό Γαρδούμπας.
 Και άνωξε τήν πορτοφάλα του.
 -Ένα κοπάδι άρνάκια τού γάλατος άγόραξα μ' αυτά !...
 * * *

-Έχει λοιπόν άπάνω της, συνειέρανε ό κ. Γκόλλας, ή κοπέλεια αή-
 τη ή δέν έχει τό πώ άκριτό κομπιναίζον, εδώ τέρα, σ' όλο τό χωριό ;
 -Έχει, συμφωνήσαμε μαζί του.
 Και νυτίζουμε τόν κόσμο πού περνούσε, προσπαθόντες νά διειδυ-
 σουμε, μέ τη φαντασία μας, και στό κομπιναίζον του, χωμισιστά και
 άχρονοισιστά, άπλωτα και πλυμένα, πλούσια και φτωχά, μπαλομένα και
 άμπαλωτα, μέ δαντέλλες και χωρισ δαντέλλες.
 -Νά τά μαζέψης δια, είτε κάποιος, και νά τά πουλήσης, δέν θά
 πάσης οσα πληρωθήκαν γιά κείνο τό κομπιναίζον τής Μαρίτσας ! Άρ-
 νάνα τού γάλατος μονάχα εινε, βρε παιδιά, ατή, ή χρυσόμαλλη προ-
 βάτα ;...
 Και τό ποτάμι τού άβισιον, βαθόχρομο, πούρόχρομο και βοφορό, κη-
 λούσε, κηλούσε άπ' έμπρός μας, στό δρόμο τού μοιραίου, μέ σφρα-
 γμισμένα και άσφραγιστά από άβρατες σφραγίδες τής ζωής, κομπινα-
 ζόν !...
 ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1134)

της πρώτες τήν κ. Καρολομάγνου Ποπότ, τήν κ. Ντοντό, τήν δεσπο-
 νίδα Ροζέ κ' ένα σαρλό άλλες πλούσιες τού Μόρν - Ροΐξ. ή όποιες
 φημιούντουσαν γιά τήν όμορφιά τους. Ότόσο, έδες τους δουλειαν
 οληρό, Έδναν δεμάτια τά καλάμα και τά Έδναν στούς δυνατούς έρ-
 γάτες νά τά μεταφέρουν στό κάρρα. Ήσαν ντιμένες μέ ένα λεπτό
 τσίτσιτο φόρεμα και ειχαν τά χέρια και τά πόδια τους γυμνά. Δέν φο-
 δόντουσαν τά φειδιά. Τά κνηγοόσαν μάλιστα μέ γέλια και Ξεφρονιά.
 Τήν τελετυά μέρα τού θερισματος τών Ξαχαροκαλιμών αέ κάθε
 φυντα ό ίθαγενείς άφροναν νευρκές κλαμμές. Έκει τέρα ειχαν μαζει-
 θη δια τά φειδιά ! Οι κάτοικοι τής Μαρτινίκας σμνηρονώθησαν τριγύ-
 ρου τους, άφαναν τά Ξαχαροκαλιμα και ένω τσούσιες φλόγες ήφρόνη-
 ταν παντού άρχισαν νά χορεύουν σαν δαιμονισμένοι γύρω τους. Έκα-
 ναν, άπως μου έΞήγγιραν τήν εθισία τών φειδιών στό πνεύματα πού
 προστατεύαν τις φυντες !

Τή νύχτα σ' έδες τις πόλεις τών Άντιόλων οι ίθαγενείς γιά νά ξε-
 κουρασθούν από τήν άδίκαιη δουλειά τό έφροζαν στό γλέντι, στό ό-
 ποια, σύμφωνα μέ ένα παλιό έθιμο λαμβάνει μέρος και ό διοικητής
 τής Μαρτινίκας, μέ όλη τήν οικογένειά του. Έπειτα ακολουθούν άφάν-
 τιστες έρωτικές διασεαδάσεις πού κάνουν αυτά τά μαγευτικά ηρώα
 τού Άπλανταϊού νά μοιάζουν μέ έπίγειο παράδεισο. Ή έποχή τού θε-
 ρισμού τών Ξαχαροκαλιμών ιστή Μαρτινίκα μω άφρησε ένα σαρλό ά-
 Ξάχστες ένανηήσεις.

ΤΕΡΕΖ ΧΕΡΜΠΙΝ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Θά κάνω επανάστασι,
 μά τήν άγια Άνάστασι,
 και μέ τό στόλο θά μέ δής, καμιά βολά στον όμο,
 στη γειτονιά σου νά θρεθώ,
 καρσί στην πόρτα σου νά ρωθ
 και ν' άναστειλω σύνταγμα, νά καταλύσω νόμο !

Θά κάνω επανάστασι
 και θά γενώ Κατόιασι
 και θά μέ δής μέ τ' άρυσια τής μάχης στή μασχάλη
 και θά σου κάνω στό λεφτό,
 μέ τό μαρτούρι καπνατό,
 σαν τό γαράτό τό σκουπρί, τ' άραιο σου κ'εφέλι !

Θά πάρω μπμπομπαριστικό
 αεροπλάνο άγγλικό,
 τρεις τόνους δυναμιτίδα, νά ρίξω σου, ρέ μπάμια,
 κ' άπ' όλη σου τη σύνθεσι,
 μετά τήν άπουσθησι,
 ύν μέινουν, εινε ζήτημα, και πεντακόσια δράμια !

Θά πάρω τό Λυκααθητό
 σόνα μου χέρι και θά 'ρω
 μ' όλο τό πυροβολικό καρσί σου νά τόν στήσω
 και μέ τήν πρώτη κανονιά
 όποιος ζήτηση, άμορφονιά,
 νά εύρη τά κομμάτια σου, φακό θά τού συστήσω !

Στρατοδικείο -τή ράτσα σου !
 θά κάνω στην ταράτσα σου
 και ό Καραθανάσης, ρέ, θά μητ έισαγγελέας
 κ' όσωπο νά κρέξης πι και φι
 ή άπόφρασι θά βγή, αδερφή,
 και θάνε άνευ χάριτος, πού πάει νά πη «στό κρέας».

Κ' έτσι θά γίνη μάθημα
 τό Ιδίο σου πάθημα,
 στην κάθε ντεμπεντέρια πού πάει νά ξεπορτίση
 και δέν νοικοκυρεύεται
 και δέν θά χασιορεύεται
 μόλις θά μητ ή Ροδομαγιά, μ' όποιον θά τής γυαλίση..

ΡΟΔΟΜΕΛΙ

Στόν ίσκιου ποΐχε πλές' ή περιγυλιά
 μέ τοΰ ήλιου τά όλόχροσα θελόνια,
 στον καναβά σκυμμέν' ή κοπέλεια
 κεντούσε μαργαφίτες και φιστόνια

Ξάφνου τό σιοματάκι της τ' όγρο
 τό πήρε κίοπια μέλισσα γιά ρώγα
 κ' έμπηξε τό κεντρι της σουθερο,
 στό γέιλια, πού κοκκίνιζαν, σαν φλόγα..

Δέν Ξέρω πώσο πόνεσε ή Μαριω,
 μά Ξέρω, πώς σαν άνοιξε ή κυψέλη,
 πρώτη φορά τού εγεύθη τό χωριό,
 έτσι γλυκό και μωρωμένο μέλι..

ΤΟ ΡΟΛΟΊ

Άπό τη νώρα στό χωριό
 κ' άπ' το χωριό στην χ'ώρα
 ή κάνει ζέστη ή κάνει κρύο
 σαράντα χρόνια τώρα

Σαράντα χρόνια ό Μαρής,
 τόν ίβιο δρόμο παίρνει
 στην ίδια σούστα πού θαρούς
 ό γέρο-ρούσος σέζει

Και κοιρασμένο πόν κ' οι δου
 και με σκυφτό εν όμε
 άπ' τη ζωή ό ένας εδός,
 κ' ό άλλος άπ' τό δρόμο.

Όπου μεγάλη άνηφοριά
 ό γέρος κατεβαίνει
 κ' ή ρόδες τρίζουν και θαρεία
 ό ρουσος άνασαινει.

Και -Χμ !... και -Χμ !... θρα
 (χνα-θραχνα)
 δίνει στό ζω κουράγιο
 και πά στό «χμ», συχνά-πυκνά
 θρίζει και κάποιον άγια...
 Και στοΰ χωριού τό φειδατό,
 σαν έμπουν μονοπάτι,
 παίρνει στό κάθισμα σκυφτό
 ό ύπνος τών χωριάτη.
 Γλυστρά άπ' τό χέρι του σιγά,
 σιγά τό χαλινάρι
 και μόνο του τό ζω κ' άργά,
 τη σούστα κουμαντάρει.
 Κ' ή ρόδες τρίζουν σαν νά
 (κλαϊ)
 κ' οι χωριανοί όλοι, τόση,
 τ' ε άφουγκράωνται και λέν:
 «Έφτά κίολας ή ώρα !...»

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ